

FÁK EGYMÁS KÖZÖTT

A vadalmafa (alias Gaál Zoltán)
1945-ben született. Érettségire 1969 decemberében került Debrecenbe. Először a Magyar Nemzeti Színházban (a Jókai-csoportban) és a Budapesti Operaházban játszott. 1972-től az Új Színházban (a Csiky-Gergely-Dróttin-Francia-csoportban) játszott. 1978-tól a Magyar Televízió munkatársa. 1979-től foglalkozik a színház és a film forgatókönyvírással. (Működéséről és műveiről lásd a 6036. oldalon.)

A fehér akác (alias Kovács katáng Ferenc)
1940-ben született. Érettségire 1960-ban került Debrecenbe. Először a Magyar Nemzeti Színházban (a Jókai-csoportban) és a Budapesti Operaházban játszott. 1972-től az Új Színházban (a Csiky-Gergely-Dróttin-Francia-csoportban) játszott. 1978-tól a Magyar Televízió munkatársa. 1979-től foglalkozik a színház és a film forgatókönyvírással. (Működéséről és műveiről lásd a 6036. oldalon.)

A vadalmafa (alias Gaál Zoltán)
1945-ben született. Érettségire 1969 decemberében került Debrecenbe. Először a Magyar Nemzeti Színházban (a Jókai-csoportban) és a Budapesti Operaházban játszott. 1972-től az Új Színházban (a Csiky-Gergely-Dróttin-Francia-csoportban) játszott. 1978-tól a Magyar Televízió munkatársa. 1979-től foglalkozik a színház és a film forgatókönyvírással. (Működéséről és műveiről lásd a 6036. oldalon.)

A fehér akác (alias Kovács katáng Ferenc)
1940-ben született. Érettségire 1960-ban került Debrecenbe. Először a Magyar Nemzeti Színházban (a Jókai-csoportban) és a Budapesti Operaházban játszott. 1972-től az Új Színházban (a Csiky-Gergely-Dróttin-Francia-csoportban) játszott. 1978-tól a Magyar Televízió munkatársa. 1979-től foglalkozik a színház és a film forgatókönyvírással. (Működéséről és műveiről lásd a 6036. oldalon.)

**Ághagy Könyvek
Cultiflex könyvkiadó**

FÁK EGYMÁS KÖZÖTT

A vadalmafa (alias Gaál Zoltán)
A fehér akác (alias Kovács katáng Ferenc)

Ághagy Könyvek

Mai világunk technikája biztosítja az azonnali kapcsolatot az emberek között, ily módon pillanatok alatt tudunk kommunikálni egymással. Ezt a lehetőséget használja ki a könyv két szerzője, Gaál Zoltán alias A vadalmafa és Kovács katáng Ferenc alias A

fehér akác, akik annak ellenére, hogy két különböző országban élnek, közel napi szinten kicserélik a hirtelen felvillanó gondolataikat egymás között, nem megválaszolják azt, hanem újjal bővítik levelezésük anyagát.

A nehezen meghatározható stílusban írt versek bizonyítják a költői szabadság érvényesülését, szabad teret biztosítva formailag is a szálló gondolatoknak. Nem kötik le magukat a rím, sorok, szakaszok előírásos betartásához, nincs verscím, hiszen a mondanivalót az írás értelmét, de különösen az Embert irányító szám nélküli is megtalálod a sorok mögött. Lemondanak a jól bevált költői eszköztár használatáról, érzelmeiknek szabad utat engedve bizonyítják a gondolat korlátok nélküli terjedésének lehetőségét, költői szinten.

A két költő, különböző szakterületen ért el kimagasló képességet. Gaál Zoltán a Svéd Hanversenyvállalatnál dolgozott, számos zenei mű szerzője, Kovács katáng Ferenc az Oslói Egyetem, Média és Kommunikációs Intézetének médiamérnöke, a technika színvonalán, aktívan hozzájárul az intézet hírnevének öregbítéséhez. Két homlok egyenest különböző terület, de a magyar irodalom és költészet szeretete közös szintre emelte mindkettőjüket.

A fák, hosszú évtizedes, sok esetben évszázados életük folyamán sokat láttak, megéltek, a könyv címében a fa mint hasonlat, nagyon találó, hiszen két élete javán túl lévő férfi pillant vissza életútjára, summázva azokat az erkölcsi normákat, amelyeket kötelességtudóan átvettek, majd az élet során betartottak, a gyermek- kamasz fiú nevelésben jelesre vizsgázó anyától, de ugyan úgy, az életet minden tekintetből élő szigorú apától is. Az otthonról hozott útravaló, a tanulni-ismét tanulni, mint egy tudatba vésett kötelesség, az állandó előrelépést, a soha meg nem torpanást, a sikereket biztosította számukra. Az út viszont nem volt mindig tövis nélküli, tudták, a felfelé való kapaszkodásban még meg-

szúrhatja kezüket a tövis, de a kitartás, az akarat, mindenben felülkerekedett, sőt a középkelet európai emberre jellemző módon, a túlvállalás lett jellemző életritmusukra.

Sok évtizedes élettapasztalattal maguk mögött próbálják a mai társadalmi állapotokat a legracionálisabb módon értékelni, de az eredmény enyhén szólva nem derűlátó. Generációk között mindig voltak különbségek, több ezer évre visszamenőleg, a mai generáció azonban, egy tollvonással minden "tegnapi" erkölcsi értéket leseper az asztalról, a kukába dobta azokat, csak a mindenkin gátlástalanul keresztül gázoló "pénzisten" oltáránál áldoz.

A kötet szerzői nem kötelezik el magukat valamilyen társadalmi rend mellett, csak keserű szívvel állapítják meg, a múlt vörös színű hazugságait ma felváltotta a szoci, libcsi, libazöld európai uniós központi vezetés diktatórikus kórusa, akik gondolkodás nélkül büntetnek országokat, lábbal tipranak mindent, ha érdekeiket veszélyeztetve látják, miközben hangosan szajkózzák a demokrácia varázsszavait, de a „globalizált pénzdemokrácia” mai formájától a tömegek kezdenek teljesen kiábrándulni.

A vadalmafa túl a nyolcadik X-en visszavonult vidéki házába, távol a nagyváros mindent és mindenkit beörlő, az egyént teljesen személytelenítő, taposó malmától, az irodalom nyújtotta menedéket választva. Ez nem jelent menekülést a valóságtól, sőt aktívan ír, irodalmi társaságot vezet, de emberiség érzete hatására, döbbenet a tehetetlenség béklyójában kell szemlélnie más emberek kiszolgáltatottságát. Bizonyos mértékben tud hasonlítani a kilátástalan helyzetben lévőkkel, hiszen két alkalommal kellett menekülnie szülőföldjéről, majd választott "anyaországából", de a harmadik országban sem érzi otthon magát, állandó vándor, aki sokszor felteszi önmagának a kérdést, ki vagyok, hol vagyok otthon, a gyökértelenség árnyékként kísérte életén keresztül.

A fehér akác is a múzsák birodalmában keres védeltséget, a mindenkit, a minden kultúrát maga alá gyűrő globalizáció ellen. De folytatja küzdelmét az írott szó segítségével, nem csügged, ha a Költészet Napján versmondás közben a szó eljut a részben véletlenül oda beesett hallgatóság füléig, de ha be is kerül a fejbe, csak az üresség kongó visszhangja jut el az értelemig. A globalizáció termékének jellegzetes figurája ez, a tegnapi ovódistából lett csak Armani-Guccis cuccos fogyasztó, a „roncstelep” zene, és az agyon reklám szüleménye.

Nem teszik le a lantot, nem jósolnak sötét jövőt, sőt remélik, borúlátásuk nem kap igazolást az elkövetkezendőkben. A zenész elmegy, értéket jelentő zenéje megmarad, mint az írott szó is, hangjukra a jövő adja meg a feleletet.

Nagyon tanulságos, színvonalas olvasmány e verskötet, a lábával a földön álló sikeres emberek élettapasztalatait próbálja átadni, annak az elkövetkező generációnak, amelyik talán feleszmél azoknak az erkölcsi értékeknek, az emberek és környezetük tiszteletének megbecsülésére, amelyek segítségével biztosíthatják egy igazságosabb jövő megteremtését. (Gaál Zoltán, Kovács katáng Ferenc: Fák egymás között, Ághegy Könyvek, Cultiflex könyvkiadó, Svédország 2014. 79 oldal, borítóterv: Major Sándor)